

Balgfreds saavel som det ærede Medlem for Beile Amts 2den Balgfreds (Berg) ville, at vi skulle stille os saaledes, at det er umuligt paa normal Maade at faae en Finantslov til imorgen Aften; men naar vi stille os saaledes, stille vi os jo netop paa den Maade, at Regjeringen kan og efter sine Udtalelser vil blive, medens det dog er vor Mening at ville være af med den. Stille vi os derimod paa den Maade, som forelaas i de foreliggende Forslag, stille vi os saaledes, at Regjeringen i Senhold til sit giwne Ord ikke kan møde Rigsdagen endnu en Gang, og det forekommer mig altsaa, at vi, hvis vi handle paa den Maade, de Herrer tilraade, gjøre det muligt for Regjeringen at blive. Jeg siger ikke, at vi gjøre det umuligt for den at gaa, det kan jeg ikke erkjende, men vi give den et Paaskud til at blive og at fortsætte Kampen. Det ærede Medlem udtalte, at det, vi gjorde ved at vedtage det foreliggende Forslag, i Virkeligheden var at vige tilbage for det provisoriske Spørgelse, og det ærede Medlem for Beile Amts 2den Balgfreds udtalte, at man ved denne Vigen tilbage havde givet det provisoriske Spørgelse et Slags Kjød og Blod, maasse af lidt luftig Art, men man havde dog gjort det mere legemligt og virkeligt, end det uden denne Handling vilde have været. Jeg forstaaer ikke dette; for min Opfattelse staaer Sagen ganske anderledes. For mig staaer de virkelige Kjendsgjerninger, som ligge for, og som jeg synes ubestridelig ere saaledes: En Regjering lader paa mindre klar Maade forstaa, at der kan indtræffe Tilfælde, hvorefter den er nødsaget til at skaffe en Finantslov tilveie, og hvori den da anser det for nødvendigt at lægge et Indhold, som den tror er forsvareligt. Overfor denne Trusel — eller hvad man nu vil kalde det — fra Regjeringens Side blive over 80 Medlemmer af dette Thing enige og sætte en saa bestemt Protest imod Regjeringen, at denne maa gaa af. Er det at vige tilbage for denne Trusel om en provisorisk Finantslov? Nei, mig forekommer det at være en saa grundig Protest derimod, at man med Rette deraf kan slutte, at følgende Regjeringer ville erindre sig, at de, der ellers ikke ere enige, men bekæmpe hinanden, kunne finde hinanden og betragte det Dieblik, da en saadan Trusel kommer frem, som en Farens Stund, hvori det gjælder om at glemme, hvad der ellers ligger inellem, for at bekæmpe den Fare, paa hvilken Alle se med lige stor Frygt. Jeg kan med min bedste Villie ikke se, at dette er at vige tilbage for en Trusel og derved at give Anvisning paa, at man, naar man blot truer, faar, hvad man vil. — Jeg kommer til den Sætning, som ogsaa er fremsat flere Gange, nemlig at Ministeriet, efter hvad der foreligger, ikke behøver at gaa. Det kan godt blive, men selv om det ogsaa gaar, sfer dette ialtsald ikke for Folkethingets Skyld. Det gaar, som det ærede Medlem for Beile Amts 2den Balgfreds (Berg) udtrykte sig, idet det viger for Lands-

thinget, men ikke for Folkethinget; dette skulde kunne uledes af den Skrivelse, som nu foreligger her trykt. Jeg kan ikke finde dette, men jeg forstaaer maasse ikke at læse Dansk saa godt som det ærede Medlem. Han har jo læst i mange flere Aar end jeg, og det er derfor muligt, at han læser det bedre. Jeg læser nemlig Skrivelsen saaledes, at saasnart Conseilspræsidenten har forelagt Hans Majestæt Kongen en af begge Thing vedtagne Finantslov til Stadfæstelse, vil Ministeriet være rede til at indgive sin Dimission. De Ord, hvorpaa det kommer an, og som skulle bestemme, om det er for det ene eller for det andet Thing, Regjeringen viger, udtrykkes saaledes: „en af begge Thing vedtagne Finantslov“; men jeg kan ikke se, at disse Udtryk betegne Landsthinget; jeg har aldrig vidst, at man paa den Maade kunde betegne det ene Thing fremfor det andet. Der staaer ikke en Stavelse, som berettiger til at paastaa, at det er ligeoverfor Landsthinget, Regjeringen viger, men ikke ligeoverfor dette Thing; det er ligeoverfor en Overenskomst mellem begge disse to Thing, at Regjeringen vil vige. Saaledes udtales der her, og jeg kan hverken finde nogen Berettigelse eller nogen Anledning til at fremstille det anderledes, end saaledes som det staaer, og saaledes som jeg maa opfatte, hvad der staaer. Hvis altsaa Regjeringen, hvad jeg ikke et eneste Dieblik kan tvivle om, forlader sine Pladser for at erstattes af Andre, synes jeg ikke, man paa nogen Maade kan sige, at det alene sfer af Hensyn til Landsthinget, eller at det sfer for Landsthingets Skyld. Nei, det sfer paa Grund af den Enighed, som nu har viist sig at kunne komme tilstede mellem begge Thing; det sfer, fordi den Sætning, som tidligere er udtalt, at Regjeringen netop var en Hindring for en Overenskomst, er bleven gjort til Sandhed, naar Overenskomsten er bleven til Virkelighed. Naar altsaa Overenskomsten er bleven til Virkelighed, og denne Paastand saaledes er bleven til Sandhed, indser Regjeringen, at den ikke længer kan blive paa sin Plads; derfor forlader den sin Plads, men ikke, saavidt jeg kan forstaa, af nogen anden Grund. — Der er opfattet det Spørgsmaal, om man ikke hellere skulde se det Spørgelse, som det er blevet kaldt, om man ikke hellere skulde se den provisoriske Finantslov, da man ellers ikke sikkert veed, at den er der. Jeg vil dertil sige, at jeg ikke har stor Lust til at se den; jeg vil helst være fri derfor. Jeg vil sammenligne dette med, om man vilde gaa tværs over et Stykke isfjæbelig Is til et Punkt, hvortil Veien var mange Gange længere ad den faste Landjord. Hvad enten Isen holder eller ikke, vil jeg ikke være med til at prøve den, for at faae Sikkerhed om, hvorvidt den holder, thi det kunde let være, at jeg kom galt derfra og faldt igjennem. Jeg vil hellere holde mig borte derfra og blive paa Landjorden end gaa ud paa de Bover, om hvilke jeg ikke veed, hvad de kunne